

Equidistància entre feixisme i revolució?

Ramon Serna

... nosotros pensamos, asimismo, que a quienes, viendo acercarse ya las escuadrillas de bombarderos del capitalismo, aún siguen preguntando cómo solucionaremos tal o cual cosa y qué será de sus huchas y de sus pantalones domingueros después de una revolución, a éstos poco tenemos que decirles.

Bertolt Brecht, 'Parábola de Buda sobre la casa en llamas'.

Sí, feixisme o revolució. Aquesta, i no cap altra, és la qüestió per a mi. Perquè suposo que tinc dret a promoure la revolució, és a dir, a intentar instaurar una societat digna i igualitària. I que, en canvi, ningú no té dret a mantenir una societat on unes persones dominen altres persones, s'anomeni feixisme o democràcia, per suposat falsa, el sistema que l'empara. Però no aniré tan lluny. Sé que no arribaré a Ítaca ni al Nirvana, però també que ningú no em privarà del goig de la caminada.

No crec que la equidistància siguin els anuncis que, a tota plana, està fent l'Obra Social “la Caixa”, jo diria que des de fa un mes, diàriament a gran quantitat de diaris, on surten científics de les institucions sanitàries on participa que s'han declarat partidaris de la independència quan “la Caixa” se n'ha declarat públicament contrària, en comptes de dedicar els diners de la propaganda als objectius teòrics d'aquesta suposada Obra Social. La ciència és teòricament equidistant, però que la revista Nature digui que una Catalunya independent mai formarà part de la Unió Europea, al marge de si realment és important per a la ciència formar part o no de la UE, em sembla tan gruixut com cremar algú per dir que la terra gira al voltant del sol.

Francino o Josep Carles Rius, entre molts altres, pretenen que Jordi Évole ha estat atacat injustament per la seva equidistància, sumant-se així a la gran quantitat de periodistes que gairebé havien esdevingut mites d'unes esquerres, noves i velles, que s'aixecaven contra la barbàrie de les retallades realitzades durant la crisi. Des de l'Ignacio Escolar fins al Gran Wyoming, passant per una llarga llista de comunistes ortodoxes que ara es poden anomenar més que mai estalinistes, sembla que ens intenten fer un rentat de cervell i, el que és pitjor, abusen de la seva influència a nivell estatal per donar un únic punt de vista a una audiència a la qual no poden arribar les raons de la independència, fent un acompanyament vergonyós al feixisme imperant, per molt que Serrat i el seu amic Felipe González pretenguin ser els únics que saben el que vol dir aquesta paraulota.

Ignacio Escolar, que per a molta gent era un referent de clarividència, conclou el seu article del 25S dient que “No se puede encarcelar por sedición a dos millones de catalanes, salvo que España renuncie a ser una democracia.”, una rebuscada frase que no fa sinó exculpar Espanya, simplement perquè és impossible empresonar tanta gent. I ja s'havia compadit de “todos aquellos que creen en España y en la democracia, y a los que se exige elegir entre una de las dos”, com si a mi no se m'hagués obligat a triar entre el franquisme i una Constitució pactada amb el franquisme, com si l'opció d'aquesta pobra gent no fos el No o l'abstenció.

Eduardo Mendoza [diu impunement](#) que els mateixos capellans que ara declaren el seu suport al referèndum van ser tan instrument del franquisme com la Guàrdia Civil, a més d'insistir a identificar l'actual independentisme amb un nacionalisme de manual, com estan fent alguns llibertaris mesetaris, més teòrics que reals, encara que El País digui que el Govern llença els independentistes contra l'Estat. Però a més, repeteix la pretensió del [27 d'agost](#) de Jordi Évole, que no ens podem queixar de falta de democràcia quan podem dir el que volem i fins i tot a alguns efectes comportar-nos com a estat independent. No, l'equidistància de Jordi Évole no existeix. És un despropòsit [igualar](#) la reacció dictatorial d'un Estat totpoderós amb la convocatòria d'un referèndum.

Sento discrepar de Víctor Saura, amb qui al llarg de la meua vida sindical he tingut diversos episodis de col·laboració honesta per ambdues bandes, perquè en el seu article del [15S](#) fa, al meu entendre, una defensa tancada del règim de 78. No entenc jo que sigui cap pecat fer “pedagogia revolucionaria” ni saltar-se lleis injustes, ni vaig rebre amb els braços oberts les llibertats aconseguides l'any 75, ni per a res lluito per un pacte com el de llavors.

Potser no hauria de parlar del que ara parlaré, potser algú em retraurà manca d'oportunitat de les meves paraules, com en Jaume Asens [ha retret](#) les de la Mireia Boya, però no puc suportar la hipocresia i hom em podria retreure que no en parlés quan en sóc víctima. Haig d'entendre que [Catalunyaplural](#) coneixia la meua trajectòria quan em va proposar formar part del consell de mecenes del seu nou Diari de la Sanitat. La proposta, que vaig acceptar, consistia a posar jo 1.000 euros i escriure un article cada quatre dimecres. Han estat [16 articles](#). Es pot dir doncs que he pagat (no cobrat) 62 euros per article. Fins que la relació es va trencar, el passat mes de juliol. La causa? En el meu [darrer article](#), criticava precisament el pacte que va donar origen al règim del 78. Criticava durament el PSUC, i ICV com a continuadora de gran part de les seves polítiques, fent èmfasi en els seus posicionaments sobre el referèndum. Ho sento, els porcs de la granja d'Orwell existeixen. Em van dir que, si no retirava el segon paràgraf de l'escrit, no me'l publicarien. Vaig contestar que si me'l publicaven seria l'últim, però que si no ho feien denunciaria censura. La resposta de Josep Carles Rius, clarament a contracor, va ser que me'l publicarien, i així van fer, però d'una forma gens habitual: ni va aparèixer al web del diari [on apareixen](#) totes les col·laboracions ni el diari en va fer la difusió habitual. Calia que qui el volgués veure anés al meu perfil del diari, cosa que ningú no fa. Em van deixar ressentit. Ho considero una falta d'honradesa tan gran com la que crec que comet en Rius quan pregunta, en l'article enllaçat més amunt al seu nom, si 'Pot un projecte polític amb el suport del 48% de la ciutadania ser imposat a tots?' identificant una votació amb una imposició. Molt temps enrere, l'ara impresentable Fernando Savater em va ensenyar com de dolent era el ressentiment i com es curava.